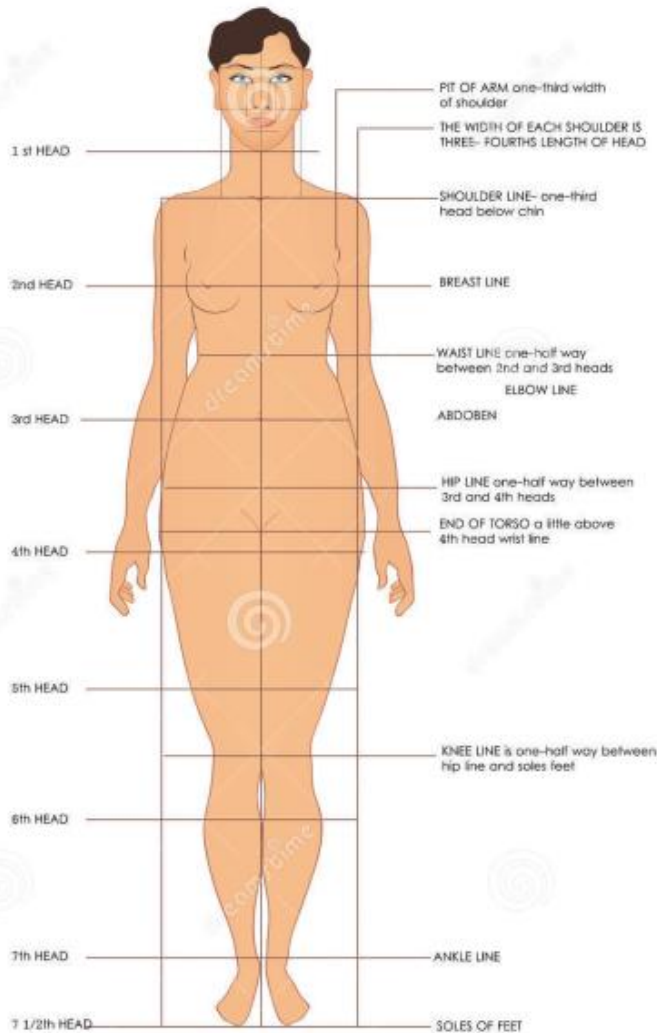

Woensdag = Naaidag

Door: Sacha van der Brugge

[januari 29, 2014](#)

Een aantal jaren geleden besloot ik dat ik mijn naaivaardigheden wilde verbeteren. Ik kon best aardig naaien, had nog geen klachten gekregen maar om nou te zeggen dat ik er echt goed in was, nee zo eerlijk moet ik wel zijn. Dus ik ging op zoek naar iemand die mij goed kon vertellen en ook kon laten zien hoe ik mijn vaardigheden kon verbeteren. Iemand die goed kan omschrijven wat ik moest doen zodat ik dat ook in de praktijk kan brengen, zonder dat zij er steeds naast moest zitten of ik mijn aantekeningen erbij moest pakken. Ik wilde het zelf kunnen doen.

Ik vond iemand in de buurt die les gaf. Haar populariteit was enorm, er was een wachtlijst, iedereen wilde les van haar hebben. Zij had ook de juiste papieren, wist niet dat je die kon halen, en dus moest ze wel goed zijn in haar vak. Ik liet mijn naam op de wachtlijst zetten. Drie jaar moest ik wachten voordat ik leerde afwerken, hoe ik het veilig kon doen, welke naad ik moest nemen, in welke richting ik moest kijken, wanneer ik me in moest houden en

welke tekens ik serieus moest nemen. Zelden was ik zo onder de indruk van het jargon, ik dacht dat ik toch best wat wist maar niets bleek minder waar.

De vrouwen die bij mij in de klas zitten hebben al jaren ervaring en ik denk dat ze absoluut geen hulp meer nodig hebben. Ze hebben het niet nodig, kunnen alles uit de kast halen, weten precies waar de zak zit, welke delen ze moeten verstevigen en welke stof ze het beste kunnen gebruiken om het goed te laten zitten. En toch, sommigen komen er al meer dan zeven jaar. Ze vinden het leuk, blijven nieuwe dingen leren en hebben wellicht toch de bevestiging nodig dat ze de juiste dingen doen, want straks verpruts je het helemaal?

Een tijd geleden bespraken we dat we niet aan de buitenwereld laten weten dat we leren naaien op woensdag. En ja, terwijl ik in het donker de auto parkeer, met mijn attributen naar een schimmige garage loop, het liefst mijn hoofd verder in de kraag van mijn jas verstop, kan ik inderdaad niet met trots zeggen dat ik op naailes zit. Het heeft geen positief imago, ondanks dat er schijnbaar weer meer jonge vrouwen gaan naaien. Nee, naaien is voor suffe vrouwen, die thuis niet naaien en dus maar gaan naaien, het is nog steeds iets voor vrouwen in broekrokken.....donkerblauwe broekrokken.

Maar de dames op mijn naailes zijn ab-so-luut niet zo. De vrouwen die bij mij op naailes zitten zijn stuk voor stuk mooie, hippe, grappige en interessante vrouwen. We vinden het leuk om creatief bezig te zijn, om van niets iets moois te maken en we volgen de laatste mode. Okay, het is natuurlijk een groepje vrouwen onder elkaar, we bespreken de kerels (waar we wel of niet mee getrouwd zijn), we zeuren over de kinderen of over ons werk, we maken dubbelzinnige grappen zoals vrouwen dat kunnen doen, we praten over onze onzekerheden, de dingen in het leven en hoe wij ze ervaren. En het belangrijkste van alles: we hebben veel lol en lachen soms tot onze wangen zeer doen.

Ik vind ik het jammer dat ik aan het einde van het seizoen moet stoppen met de naailes. Als ik in Amsterdam woon is het niet logisch dat ik iedere woensdag naar 't Gooi afreis om twee uren te naaien. Ik zal ze missen, de vrouwen die mijn verhaal weten, altijd geluisterd hebben, met een idee of oplossing kwamen zonder er iets voor terug te vragen. Terwijl het naaien bijna meditatief geworden is, mijn problemen verdwijnen naar de achtergrond, kijk ik terug op een paar jaar plezier op de woensdag. Heb ik beter leren naaien? Nee hoor, absoluut niet. Maar de saamhorigheid en het plezier zal ik missen en ik wens de dame die nu op de wachtlijst staat en mijn plek in gaat nemen veel succes en veel plezier! Ik hoop echt dat ze uiteindelijk zal denken: F... you, ik zit op naailes, ik maak de mooiste kleding en heb een gezellige avond, wie doet me wat?